

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. U., nar. X**
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. července 2025, č. j.: CPR-14800-2/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání

a eskort ze dne 26. 3. 2025, č.j. KRPA-73479-19/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU a smluvních států; zároveň byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně namítl, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné, neboť se jedná o jeho první pochybení, po jehož odhalení vzorně s policejním orgánem spolupracoval. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce dále oslabuje skutečnost, že se protiprávního jednání dopustil pod vlivem tíživých osobních poměrů, pro něž se musel uchýlit k výkonu nelegální práce, aby zabezpečil rodinu žijící v domovském státě. Žalobce tak má za to, že je možné na něj působit i mírnějším a výchovnějším způsobem, než pouze cestou správního vyhoštění na dobu jednoho roku.
3. Žalobce k tomu uvedl, že pochází z poměrně chudého státu, jehož občané nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v něm, protože jsou nuceni cestovat za prací do cizích států. Tato situace pak dohnala žalobce k nelegální práci, přičemž mu bylo dostatečným trestem již to, že byl policií zadržen a omezen na osobní svobodě, což bylo pro něj dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoli protiprávnostem.
4. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť by bylo možné na něj působit mírnějším opatřením v podobě správního vyhoštění na dobu nepřekračující 6 měsíců.
5. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. V napadeném rozhodnutí byly též řádně posouzeny žalobní námitky směřující proti přiměřenosti a tvrdosti uloženého správního vyhoštění.
7. Doba uloženého správního vyhoštění pak byla stanovena v zákonném rozpětí a to s ohledem na všechny relevantní okolnosti případu včetně doby neoprávněného pobytu, míry spolupráce žalobce a charakteru zjištěného protiprávního jednání. Námitku žalobce ohledně nízké životní úrovně v zemi původu žalobce shledal žalovaný nedůvodnou, neboť ekonomické důvody a obecně nízká životní úroveň v zemi původu nejsou relevantním

hlediskem při posouzení zákonnosti správního vyhoštění a nelze je podřadit ani pod úvahu o přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

8. Žalobce tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a že ve svém postupu a ve svých závěrech neshledal žádné pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 3. 3. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil ke kontrole cestovní doklad vydaný X č. X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce dále předložil litevské povolení k pobytu č. X s platností od 4. 9. 2023 do 4. 9. 2025, u něhož bylo z Schengenského informačního systému zjištěno jeho zneplatnění ze strany Litvy. Vzniklo tak podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky, pročež byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Dne 4. března 2025 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 14. 12. 2024 na základě dlouhodobého povolení k pobytu vydaného Litvou s platností do 4. 9. 2025, přičemž věděl, že toto povolení mu bylo zrušeno. Poté zde pobýval nepřetržitě. V Litvě nebyl vůbec. Přicestoval za účelem práce, kdy pracoval jako dělník na stavbách s vědomím, že bez povolení není oprávněn na území České republiky pracovat. Výslovně uvedl, že si je vědom oprávněného pobytu. Chtěl si vydělat nějaké peníze. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že je ženatý a má dvě děti, které žijí společně s matkou v zemi původu žalobce. V České republice nemá žádné příbuzné a celou rodinu má v X, kde všichni společně bydlí v rodinném domě. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Zdravotní pojištění nemá. K vztahům na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu do X se žalobce vyjádřil tak, že má v případě vyhoštění kde bydlet. Nevidí žádnou překážku pro vycestování do X, kde mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně.
12. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 3. 2025, ev. č. ZS 58308, vyplývá závěr, že vycestování žalobce do X je možné. Z materiálu Ministerstva vnitra ze dne 13. března 2024 označeného jako X – Bezpečnostní a politická situace v zemi nevyplývá pro žalobce žádná hrozba či nebezpečí v zemi původu v případě jeho návratu.
13. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 14. 12. 2024 do 3. 3. 2025. To se podává z lustrací v příslušných informačních systémech včetně Schengenského informačního systému, z otisku vstupního přechodového razítka, z absence jiného platného oprávnění k pobytu v cestovním dokladu žalobce a nakonec i z výpovědi samotného žalobce v právním postavení účastníka správního řízení.
19. Ze shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je zjevné, že správní orgán prvního stupně musí ke správnímu vyhoštění cizince přistoupit z úřední povinnosti při naplnění shora uvedené skutkové podstaty. Jediným v úvahu připadajícím korektivem je v tomto případě ust. § 119 a odst. 2 zákona, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Městský soud v Praze ovšem plně sdílí veškeré důvody, které žalovaného vedly k závěru o tom, že správní vyhoštění žalobce není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Má přitom za to, že vědomý neoprávněný pobyt na území České republiky po dobu téměř tří měsíců, nadto za účelem nelegální práce, nelze kompenzovat spoluprací žalobce a odkazem na jeho tíživou ekonomickou situaci. Pro stručnost lze na žalovaným uvedené důvody na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí odkázat.
20. Z obsahu žaloby se podává, že žalobce prakticky brojí proti stanovené době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, v trvání jednoho roku, když má za adekvátní dobu nejvýše 6 měsíců. K tomu soud konstatuje, že správní orgány stanovily tuto dobu na hranici jedné pětiny zákonem stanoveného rozmezí, přičemž z úřední činnosti zdejšího soudu se podává, že se stanovená doba nijak nevymyká běžné praxi správních orgánů a odpovídá okolnostem případu žalobce. Správní orgány pak stanovenou dobu zákazu vstupu dostatečně odůvodnily na str. 7 rozhodnutí nalézacího správního orgánu, resp. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kdy soud se těmito odůvodněními ztotožňuje.

21. Soud tak má za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný zjevně v důsledku písařské chyby na str. 4 napadeného rozhodnutí zaměnil Litvu za Lotyšsko.
22. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení v řízení před zdejším soudem nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce